

Аллоҳ қандай туширган бўлса, шундай ҳолда ўқи

14:00 / 12.07.2021 3771

Аллоҳ таолонинг охирги китоби бўлмиш Қуръони Каримнинг тиловати ҳам нафс поклиги ва ахлоқ сайқалига катта таъсири бор омилдир.

Қуръони Карим тиловати деганда унинг ҳарфларини жойига қўйиб, аниқ талаффуз ила ва тажвид қоидаларига мувофиқ тарзда шошилмасдан ўқиш тушунилади.

Қуръони Каримда унинг тиловати ҳақида олтмиш еттита оят келган. Қуръони Карим тиловати жуда ҳам фазилатли амал ҳисобланади.

Аллоҳ таоло Фотир сурасида марҳамат қилади:

туширган бўлса, шундай ҳолда ўқиш, маъноларини бузмаслик, ўзича нотўғри таъвил қилмаслик», деб шарҳлаганлар.

Шу ва шунга ўхшаш шартларга амал қилиб, инсоф билан тиловат этганлар иймонга келиб, икки дунё саодатига эга бўладилар.

Аллоҳ таоло Аъроф сурасида марҳамат қилади:

نَوْمَحْرُتٌ مُكَلَّلٌ اَوْ تَصْنَاوُ هَلْ اَوْ عَمَّتْ سَافُنْ اَرْقُلْ اءِى رُقْ اِدَاوْ

«Қачон Қуръон тиловат қилинса, унга қулоқ солинглари ва жим туринглари, шояд, раҳм қилинсангиз» (204-оят).

Ушбу оятдан уламоларимиз Қуръони Карим тиловат қилинганда жим туриб қулоқ солиш вожиблиги ҳақида ҳукм чиқарганлар.

Ҳанафий мазҳаби уламолари эса «Намозда имом қироат қилганида иқтидо қилувчилар жим қулоқ солиши лозим», деган ҳукми ҳам чиқарганлар.

Умуман, Қуръон Аллоҳ таолонинг каломи, уни ўқиш, тинглаш, ўрганиш ва унга амал қилиш зарурий ишдир. Ҳар бирининг ўзига яраша зарурати ва ҳаловати бор.

Энди Қуръони Каримнинг фазли ҳақида Пайғамбар алайҳиссалом айтган ҳадиси шарифлардан баъзиларини ўрганишга Аллоҳ таолодан мадад сўраган ҳолимизда ҳаракат қиламиз.

اَلْاَقْمَلَسُو هِي لَعَلَّ اِي لَصَّيْبِنَّا نَعْنَعُ هَلَّ اِي صَرَّ نَامُّ ثُعْنَعُ
يَدْمُرَّتْ لَوَا دَوَادُ وُبَاوُ يَرَاخُ بَلَّ اَوَاوَرُ. «هُمَّ لَعَلَّ وَا نَارُقُلْ اَمَّ لَعَتْ نَمُّ مُكْرِي خ»

Усмон розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Сизларнинг яхшиларингиз Қуръонни ўрганганларингиз ва ўргатганларингиздир», дедилар».

Бухорий, Абу Довуд ва Термизий ривоят қилишган.

اَلْاَقْمَلَسُو هِي لَعَلَّ اِي لَصَّيْبِنَّا نَعْنَعُ هَلَّ اِي صَرَّ نَامُّ ثُعْنَعُ
دَتَّ شَيْ وَهُوَ اَرْقِي يَدُّ اَوَاوَرَّ رَّبُّ اِمَّا رَكُّ لَعَلَّ اَرَفَّ سَلَّ اَمَّ نَارُقُلْ اِب رُهَامُّ اَلْ
هُعَّ بَرَّ اَلَّ اَوَاوَرُ. «نَا رَجَّ اَهُ لَعَلَّ هِي لَعَلَّ

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

Аллоҳнинг Китобини тиловат қилсалар, уни ўзаро ўргансалар, албатта, уларнинг устига сакина тушади, уларни раҳмат ўраб олади, фаришталар қуршаб оладилар ва Аллоҳ уларни Ўз ҳузуридагилар қаторида зикр қилади», дедилар».

Икки ҳадисни Муслим ва Абу Довуд ривоят қилишган.

هَلْ لَعَلَّ لَيْسَ يَبْنِي لَنَا نَعْنَعُ هَلْ لَيْسَ يَصْرُورُ مَعْنَبِ هَلْ لَدَبَعُ نَعْنَعُ
لَتَرْتَنُكَ أَمْ كَلَّتْ رَوْقَتُ رَأْوُ أَرْقَا؛ نَأْرُقُلْ بِحِصْلِ لُأُقِي»؛ لَأَقْ مَلَسُو
يُذِمُّرَّتْ لَوَادُ وَبَأُ هَاوِرُ. «هَأَرْقَتِ عَيْ آَرْحَ آَذْنَعُ كَلَّتْ لَزْنَمٌ نِإْفِ، أَيُّ نُدَلِ أَيْفِ

Абдуллоҳ ибн Амр розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам дедилар:

«Қуръон соҳибига: «Қироат қилиб кўтарилавер. Дунёда қандоқ тартил қилган бўлсанг, худди шундоқ тартил қил. Албатта, сенинг манзилинг охирги қироат қилган оятингнинг маконидан бўлади», дейилади».

Абу Довуд ва Термизий ривоят қилишган.

لَأَقْ مَلَسُو هَلْ لَعَلَّ لَيْسَ يَبْنِي لَنَا نَعْنَعُ هَلْ لَيْسَ يَصْرُورُ مَعْنَبِ هَلْ لَدَبَعُ نَعْنَعُ
، هَمَّ أَرْكَلْ أَجَاتُ سَبَلُيْفِ، هَلَّحَّ بَرَّ أَيُّ؛ لُؤُقِيْفِ هَمَّ أَيْقُلْ مَوِي نَأْرُقُلْ أَيْ هَجِي
هُنَّ عَضْرَابَرَّ أَيُّ؛ لُؤُقِي مُمْتُ، هَمَّ أَرْكَلْ أَلَّحَّ سَبَلُيْفِ؛ هَمَّ بَرَّ أَيُّ؛ لُؤُقِي مُمْتُ
هَاوِرُ. «هَمَّ سَحَّ هَيْ أَلَّكَبُ دَأَزْتَوُ، قَرَاوُ أَرْقَا؛ هَلَّ لُأُقِيْفِ هُنَّ عَضْرَابَرَّ أَيْفِ
يُذِمُّرَّتْ لَأ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам дедилар:

«Қуръон қиёмат куни келиб:

«Эй Роббим, унга сарпо бер», дейди. Бас, унга каромат тожи кийдирилади. Сўнгра у яна:

«Эй Роббим, зиёда қил», дейди. Шунда унга каромат сарпоси кийдирилади. Сўнгра у яна:

«Эй Роббим, ундан рози бўл», дейди. Бас, У Зот ундан рози бўлади. Сўнгра унга:

«Қироат қил ва кўтарилавер. Сенга ҳар бир оят учун бир ҳасана зиёда қилинади», дейилади».

Термизий ривоят қилган.

مَوِي اَجَاتُ هَادِلْ اَوْ سَبْلُ اِهْيَ فِ امْبَلَمَعَوَ نَارُقْ لْ اَرَقْ نَمَ : دَوَادِ يَبْ اَلْو
تَنَّاكْ وَّلْ ، اَيُّ نَدَلِ تَوِيْبِ يَفِ سَمِّ شَلْ اِءَوْضُ نَمُ نَسْحَ اُ هُءَوْضَ مَ اَيُّ قَوْلِ
«اَدَّوْبَلَمَعَوَ يَدَّلِ ابْ مُكَّنْ طَ اَمَفْ مُكَيَفِ» .

Абу Довуднинг ривоятида:

«Ким Қуръонни ўқиса ва унда бор нарсага амал қилса, унинг ота-онасига қиёмат куни зиёси, агар ичингизда бўлса, бу дунё уйларидаги қуёш зиёсидан ҳам яхшироқ бўлган тож кийдирилади. Энди бунга амал қилганга нима бўлишини ўзингиз билиб олаверинг», дейилган.

«Руҳий тарбия» китобидан